

Busscher

*Als leven lijden wordt
is rusten goed.*

Lies is geboren op 5 maart 1948 in Geesteren, waar ze is opgegroeid in het gezin Busscher met 5 kinderen. Met haar broer Harry had ze een hele bijzondere band. Harry noemde haar altijd "breur". Toen ze van school kwam ging ze bij confectiebedrijf ten Cate werken. Daar bleef ze werken tot ze op 27 augustus 1971 trouwde met Jan.

Samen runden ze de boerderij, mooi en nieuw "in'n brook". Ze had al meteen een fijn contact met haar buurvrouw Marie. Lies en Jan kregen een zoon en een dochter, Arjan en Miranda.

Toen pa Busscher stierf had Lies het erg moeilijk, later moest ze haar moeder ook al missen. Toch sloeg ze zich er doorheen. Samen met Jan en de kinderen. Op de boerderij deed Lies erg veel. Dat kwam ook omdat ze van de natuur hield en ze graag buiten was. Melken, schilderen, tuinieren of helpen met het hooien. Niets was haar teveel. Altijd was ze opgewekt en zette ze koffie als er iemand kwam. Ook zat ze graag aan het kanaal te vissen met Harry of Marie en de kinderen. Tot voor ± 9 jaar geleden Lies zich niet zo lekker begon te voelen. Er begon een lange weg van pijn en onbegrip. Lies veranderde daardoor erg. Het spontane ging eraf en ze werd moe van het zoeken naar een oplossing om haar pijn te verzachten. Het werken werd steeds minder. Af en toe liep ze nog door haar tuin of in de stal.

Ze hield zo veel van de dieren, telkens even genieten

van haar vogels en de vissen in de prachtige vijver. Arjan en Miranda moesten steeds meer helpen op de boerderij en in huis, want de kracht van ma werd steeds minder. Voor het gezin, maar vooral voor haar zelf werd het erg zwaar. Haar pijn werd voor haar ondraaglijk.

Het was alsof ze voor de zoveelste muur stond. Maar in deze muur zat geen deur waar ze weer doorheen kon lopen om verder te gaan. De pijn in haar lichaam en geest waren sterker dan de kracht om verder te gaan.

Het was toch nog fijn dat ze haar laatste uren werd gesteund door Jan en de kinderen. Er was veel ruimte om afscheid te nemen. Ergens was er begrip voor de situatie en zelf had ze er vrede mee. Ze had geen pijn meer en is zaterdagmiddag 13 maart in Groningen heel rustig ingeslapen. We hopen dat de mooie herinneringen aan ma ons de kracht zullen geven om door de deur te stappen die in deze muur van onmacht zit, ...en om verder te gaan.

Op donderdag 18 maart leggen we ma te rusten op het kerkhof in Deurningen. 1999

Voor uw belangstelling en medeleven betoond tijdens haar ziekte en na het vrij plotseling overlijden van mijn lieve vrouw en onze ma, danken wij u allen hartelijk.

Jan Scholten
Arjan
Miranda en Gerard